

Елегія

Тодось Осьмачка

Лікарня:

гармидер і крик божевільної баби,
немає глибокого неба ні поля з ярами,
чогось забарилась любов у вінку із барвінку;
один я на світі, мов Юда в гаю на вірьовці.

І жаднее древо чогось
не кине мені хоч пожовклий листок на ковдру,
що тіло моє обляга,
й не згадає про рідне село
і білії вишні,
і води блакитні,
чистіші, ніж цяточка неба
в найглибшому місці для ока...

Гей, хто на горах!
чи чуєте свист мій від краю країни,
до краю моєї,
аж дикії гуси і дикі качки
стривожили небо, мов душу дитини?

Ото моя Воля сполохала сонних!
Весна пролітала в широкому Поділлі,
з боків її сонце лилось у ріллю,
й згубила кирею над гирлом Дністра,
а Воля вдягла,
мов зірниця, креснула над степом вечірнім...
Шапку зірвала з лісів Буковини,
віками у хмарах шуміла;
Коня в Чорногорах спіймала ...
Свист!

І летить по Україні,
летить з моїм серцем!
стелиться грива, змішавшись
з лісами, з барвінками і пшеницями
ясного, як сонце, коня. . .

Кінці розпустила киреї на тисячі верст
і рухом своїм потягла за собою
всі сонмища зор і планет,
і в зоряних зливах летить моя Воля,
на північ летить
над ріками, і над полями й лісами
туди, де землю розписують фйорди глибокі. . .
І там над одним
серце положить моє . . .
І ніжно притрусить снігами його
й горою придавить,
холоднішою ще від віковичної криги;
і скальди обсядуть її
і з хугами разом
мені заспівають пісні про любов. . .
І мохом цупкішим за дріт
серце розквітне моє
від ніжних пісень про любов!